

EDÉLÉNYI IKON

Az Edzélnyi Görögkatolikus
Egyházközség hírlapja

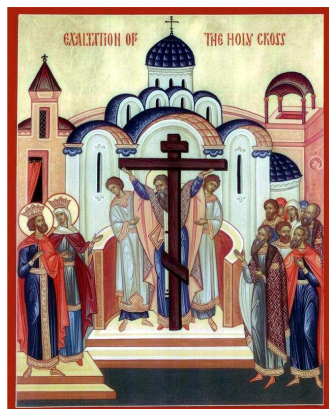
I.évf. 1. szám

mint az előbbi. A gyermek járnai tanulását először sok bizonytalanság kíséri. Így lesz ez nálunk is, de reméljük, hogy egyre inkább megtaláljuk azt a formát, ami céljainknak leginkább megfelel.

A mustármagot hatalmas fává növesztő, a kenyeret és halat megsziporító Isten áldása kísérje az örömhír továbbadásának egyházközségünkben most induló formáját!

Marincsák László
parókus

DICSŐSÉG JÉZUS KRISZTUSNAK! – DICSŐSÉG MINDÖRÖKKÉ!

Szeretettel köszöntöm e sorok olvasóit, akár az egyházközségünkhöz tartoznak, akár vendégekként osztoznak az ünnepünkben. Abban bízva indítjuk útjára e kis újságot, hogy a postaládáinkban sokszor kéretlenül landoló sajtótermékekkel együtt nem dobjuk azt olvasatlanul a szemétkosárba. Kis lapunk neve magyarázatra szorul. Ha pócsi, vagy palfalai ikonról beszélünk, akkor rögtön tudjuk, hogy miről van szó, de edzélnyi?

Az ikon a görög eikon szó megfelelője, amelynek a teljesség igénye nélküli fordítása kép, képmás. Így az időről-időre megjelenő soraink képmásai törekszenek lenni annak a hitnek és életnek, ami az egyházközségünkben található. E kezdeményezéskor többféle reménység tölt el minket. Egyrészt az írott sajtó jelentette előnyök bizodalomunk szerint teljesebbé teszik a missziós munkánkat, s talán így elérünk olyan testvéreket, akik csak a hitben egyek velünk, a vallásukat azonban kevésbé gyakorolják. Fogadják bizalommal e sorokat, s legyen számukra az Isten szeretetének jele. Másrészt szeretnénk olykor olyan cikket, vagy rövidebb tanulmányt közölni, amelyhez nem elégséges a szó, hanem szükséges az újraolvasás lehetősége. Ugyanakkor az elkészült lapok reményeink szerint segítik majd a közösségünk önértelmezését is: mi az amit csinálunk, jó irányba megyünk-e, stb.? „Szavam zenét kívánt, s nem lett, csak dadogás” /Rónay György/. Kérem az olvasót, hogy újságunkat ne mint hivatásos szakemberek munkájának gyümölcsét tekintse, s ne annak ismérveit keresse rajta, hanem mint a hívő ember és közösség örömeinek megjelenését szemlélje. Ez szakmailag kevesebb, de végső elemzésében több

Út az oltárig

Hogyan is érlelődött meg bennem a hivatás? Először is sokat jelentett a családi környezet, a szülőfalum vallásossága. Kisgyermekkoromban természetes volt, hogy édesapámmal a templomba mentünk vasárnaponként. Ortodox liturgiára jártunk, ahol a szertartások és a liturgia románul zajlott egy olyan közösségben, ahol a jelenlévők mintegy 80%-a egy szót sem értett a szertartás szövegéből, ezért én nem tudtam megkedvelni ezt a fajta vallásosságot. Az emberek csak hallásból bemagolt szöveget énekeltek.

Ennek meg volt ám a humoros oldala is, mert megszülettek az ehhez hasonló aranyköpések:

- „Nagyon szép volt a prédikáció. Még sírtam is rajta!”- mondta Jani bácsi meghatódva.
- „Na és miről szólt?”- kérdezte édesanyám.
- „Nem tudom, nem érttem.”- szólt a válasz.
- „De hát akkor miért sírt?”- szólt ismét a kérdés.
- „Mert mindenki más is sírt!”

A hivatásomban meghatározó volt anyám döntése, aki arra az elhatározásra jutott, hogy római katolikus hittanra irat be, akárcsak a két idősebb testvéremet. Nyilván közrejátszott a görögkatolikus öntudat, mert egyházunkat egy tollvonással mindenestől eltörölte 1948-ban a kommunista hatalom és erőszakosan beolvasztotta ezt a több milliós közösséget a román ortodox egyházba. Anyám nagyon okosan döntött, ugyanis:

- mindent megértettünk a hittanórán.
- ebben a közösségben jól éreztük magunkat, mert ide a falu szülőttei jártak, akik magyarul beszéltek, akárcsak mi.
- a hitoktatás sokkal elmélyültebb volt.
- itt tanultam meg nagyjából magyarul írni-olvasni.
- megerősödött a katolikus öntudatunk.

- a pap személye magával ragadott: valahogy ráéreztem a hivatásomra, amiről nekem akkoriban még csak sejtésem sem volt.
- a pap rávezetett a magyar identitástudatra.

Sajnos Fenyák főtisztelendő már nincs az élők sorában, de mindig szeretettel gondolok vissza rá, mert megerősítette katolikus és magyarság tudomat, és nem utolsó sorban előmozdította a hivatásomat. Rugalmassága, humora és határozottsága arra készítetett, hogy jobban megismerjem és megszeressem Istent már gyermekként. A hitemet megszilárdította.

Elsőáldozásig rendszeresen jártam a templom alaksorában tartott hittanórákra, de azt követően hanyagoltam, mert abban a tévhitben éltem, hogy ha már egyszer meg volt az elsőáldozás, akkor a hittanórákra már nincs szükség a továbbiakban. Amikor általános iskolás lettem, már a templomba is egyre ritkábban jártam. Emlékszem, hogy ebben az időszakban egy egyszeri alkalommal találkoztam a főtisztelendővel a zsúfolásig megtelt buszon. Maga mellé ültetett és arra kért, hogy iskola után próbáljak bejárni hétköznap az esti misére. De csak egyszer-kétszer tudtam eleget tenni ennek a kérésnek. Az általános iskolás órarend szerint a délutáni órákban kellett bejárni a tanítási órákra, és csak estefelé értem haza fáradtan, elcsigázottan. A 80-as évek végén csak nagyon ritkán közlekedtek buszok, mert a Ceausescu féle falurombolási politika mindenkit a városra akart kényszeríteni. Általános iskolásként kénytelen voltam az út szélén stoppolni, hogy iskolába tudjak menni Szatmárnémetibe. Az iskolából hazafelé menet a rendkívüli járatritkítások eredményeképpen a buszok zsúfolásig megteltek, és a munkájukból hazaigyekvő emberek és a diákok egymás hegyén-hátán álltak. Gyakran előfordult, hogy a székhez préselve utaztam hazáig. És ilyenkor nagyon jó volt végre hazaérni...

A 90-es évek közepén óriási váltás következett be, amikor a falu vallásos élete forrongott. A görögkatolikusok a sztálinista jellegű diktatúra bukását követően, a „katakombákban” töltött 40 év után, végre szabadon gyakorolhatták vallásukat. De nálunk még várni kellett néhány évet, mert ősünk által épített templomunk az ortodox egyház tulajdonában maradt.

1948. december 1-én a kommunista államhatalom törvényen kívül helyezte Erdély görögkatolikus egyházát, és ezzel együtt megszüntnek nyilvánította. A görögkatolikus püspököket kegyetlen kínvallatók próbálták rávenni az ortodox egyházzal való egyesülésre, ennek szentesítésére elegendő lett volna egyetlen püspök aláírása. Mivel senki közülük nem árulta el a hitét, deportálták, börtönbe zárták, megalázták vagy kegyetlenül megkínózták őket. Egyikkőjüknek a szakállát kicibálták, halálig kínozták, majd élettelen, lemeztelenített testét két lábánál fogva vonszolták le a

lépcsőn. A testet aztán feldarabolták, mert rövid volt a számára készített deszka koporsó.

A hivatásomba rendkívüli szerepet játszott az újjáéledő görögkatolikus egyház. Óriási erőt adott az egyház egykori püspökeinek a mártírsága. Egyetlen aláírással megszabadulhattak volna a hóhéroktól, de mindvégig kitartottak: ha kellett, akár a halálig is. Micsoda szilárd, tiszta hit, és micsoda állhatatosság kellett ehhez. És milyen messzi állunk mi ettől...

Szinte az egész falut egybekovácsolta a görögkatolikuság újjáéledése, ugyanis a posztkommunista- és az azt követő román kormányok ellenségesen viszonyultak hozzánk. A falu törzsgyökeres lakossága tisztában volt azzal, hogy a görögkatolikusokkal szemben igazságtalanság történik, amikor a hatalom minden eszközt bevet az újbóli megsemmisítése érdekében. A faluban a hitünkért folytatott ádáz küzdelemben nem maradtunk egyedül: mellénk szegődtek a reformátusok és a római katolikus hívek elsöprő többsége, kivéve talán az akkori plébánost. Ha nincs ez az összefogás, akkor talán vereséget szenvedünk. Magyarok és románok összefogtak, mert az isteni igazság ezt diktálta.

1995-ben úgy döntöttem, hogy jelentkezek a papi szemináriumba Nagybányán (Máramarosi Egyházmegye). Itt szembesülnöm kellett azzal, hogy annak idején kár volt kihagyni a hittanórákat, és sok tekintetben gyermeteg maradt a hitem.

1998-ban engedélyt kértem Máramaros Egyházmegye püspökétől, hogy magyar anyanyelvemen folytathassam teológiai tanulmányaimat Nyíregyházán. A nyíregyházi szemináriumban szembesültem azzal, hogy az embernek nem elegendő magyarnak éreznie magát, de illendő anyanyelvén helyesen beszélni. Nagyon kemény és kitartó munka kellett a felzárkózáshoz. De minden pénzt megért, hogy végre valahára anyanyelvemen tanulhatok. A szemináriumi évek alatt sokat jelentettek számomra a tanárain, akikre fel lehetett nézni felkészültségük és hitük miatt. Olyanok voltak, mint valami kútforrások, amiből meríteni lehet, ha az ember megszomjazik. A szemináriumi évek alatt megismerkedtem a feleségemmel, aki akkoriban a Nyíregyházi Főiskolán tanult. Mindig számíthattam a jó tanácsaira, és jelenleg is sokat segít. 2003-ban befejeztem szemináriumi tanulmányaimat és úgy terveztük, hogy a Máramarosi Egyházmegyébe élünk majd, de a körülmények arra kényszerítettek, hogy Edelényben folytassuk.

2008 márciusában megszületett szerelmünk gyümölcse, Balázska, aki épp olyan szőke, mint az édesanyja.

2010 februárjában Fülöp püspök atya magához hívott Nyíregyházára, ahol egy komoly és őszinte beszélgetést követően azzal az örömteli hírrrel szolgált, hogy még ez évben sor kerülhet a pappá szentelésemre. Sokáig nem

hittem a saját fülemnek, annyira megörültem. Sok időnek kellett eltelnie, hogy visszatérhessek Atyám házához. De olyan volt ez az idő akár Jákobnak a Lábánnál eltöltött 2X7 esztendő, amelyet szerelméért Ráchelért kitartóan vállalt.

Jelenleg Ózdon szolgálok Dr. Kaulics László ált. helynök atya mellett, aki jó pásztorként segíti előrehajtásomat a papi szolgálat felé. Isten áldását kérem rá, amiért türelmesen előmozdítja diákónusi szolgálatomat és előkészíti papi munkámat.

És a mi Urunk Jézus Krisztus áldását kérem mindazokra, akik segítettek a papság felé haladó úton.

„...aki mindvégig kitart az üdvözül”.

Dragos Tamás
szerpap

* * *

Élet a Szegetlkövön

/Prédikáció a gonosz szőlőművésokról szóló példabeszéd kapcsán/

A mai vasárnapon a gonosz szőlőművésokról szóló példabeszédet hallhattuk az evangéliumban. Jézusnak ezen példabeszéde nem bonyolult, nem igényel sok magyarázatot, a farizeusok és írástudók szinte egyből megértették, hogy róluk van szó, hogy a szőlősgazda az Atya, a szőlőművésok meg ők maguk, a zsidó nép, s hogy a példabeszéd szerint elveszítik Isten országát. S mi már tudjuk, hogy a fiú, akit megölték, Krisztus, akit az Atya küldött és aki halálával és feltámadásával megváltott minket, és nekünk, az ő új népének adja szőlejét. A példabeszéd értelme ez, én mégsem erről, hanem arról akarok beszélni, hogy erre a megvetett köre, Krisztusra hogyan kell, és hogyan tudunk építeni, hogy valóban szegetlkővé legyen mindnyájunk életében.

Első lépésben azt mondhatjuk, hogy az ember akarata a döntő: ha valaki akar istenes életet élni, akkor tud is, ha akarja, akkor meg tudja tenni a jót, ami Isten akaratával egyezik meg. Tehát akarni kell a jót... Mégis úgy gondolom, s azt hiszem ez mindnyájunk tapasztalata, hogy az emberi akarat nem megdönthetetlen alap: ingadozó, érzésektől, különböző tényezőktől, körülményektől könnyen befolyásolt, s tulajdonképpen bizonyos szintig egyfajta adottság is, hiszen beszélhetünk ún. akaraterőről, mely, habár

fejleszhető mégis elsősorban az ember személyiségéből, esetleg vérmérsékletéből fakad. Az emberi lét egyik tragikus tapasztalata az, hogy a jó, amit még tegnap akartam, azt ma reggel már nem annyira, vagy nem is akarom, a tűz, ami égett bennem, már csupán csak pislákol. Az akarat tehát esetleges, önmagában nem elég, s nem is lehet önmotivált, vagyis nem parancsolhatja meg semelyikünk sem a másinak s még magának sem, hogy akard ezt vagy azt, kell valamilyen alap, amire ezt az akaratot helyezem.

Ez az alap, mely az istenes élet utáni vágyat, a jót életben tartja bennünk, az imádság. Lehet mondani tehát, hogy az imádság eszköz a jóakarata ébrentartásához, az istenes életre, majd az üdvösséghez? S az üdvösségben mit fogunk tenni? Nem dicsőíteni, áldani és imádni az Istent? Nem eszköz az imádság, inkább gyümölcsei vannak. Többféle imádság van. A szóban végzett imádságon túl legerjedtebb az elmélkedés. Ez a nyugati ember racionális gondolkodásához, intellektualitásához igen közel áll. Ilyenkor az ember elgondolkodik egy-egy istenes tartalom, egy-egy példabeszéden, elméjében boncolgatja azt, s úgy próbál közelebb kerülni az Istenhez. Ez azonban a szó teljes értelmében nem nevezhető imádságnak, hiszen az ember az, aki munkálkodik, megpróbálja feltörni a zárat, azonban nem történik kapcsolatfelvétel. A szentatyák tanítása szerint van egy magasabb lépcső ettől, mely Isten állandó, szakadatlan jelenlétének felismeréséből, az ebben való hitből származik. Ennek az imádságnak a feltétele, hogy elhiggyük azt, amit Jézus ígért nekünk: „Én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.” Az ember feladata az, hogy figyeljen a jelen lévő Istenre, teljes szívvel és lelkével. Az igazi imádság tehát figyel, nem annyira értelemmel, mint szívvel, kinyitja magát a Végtelen előtt, s átadja magát neki, várakozik. S ez nem földtől való elrugaszkodás, fellegekben járás, ez a valóságban való lét. Mondhat bármit a világ, a valóságosan jelenlévő Isten a realitás, hiszen Ő mondja Mózesnek a Hórebbe: „Vagyok, aki vagyok.” Ő van, itt van, jelen van, s ekképpen az ember mindenkor, az élete minden pillanatában Isten előtt áll. Ez az imádság, tehát nem néhány percig, nem egy óráig vagy kettőig tart, hanem természetéből fakadóan szüntelen figyelmet jelent. S nem kell azt gondolnunk, hogy ez valamiféle skizofrén állapot vagy elmebaj; ez a szív figyelme, átadottság, a valóságban való élet. Az imádság tehát nem valamiféle tevékenység, nem egy a sok közül, hanem a lét velejárója, maga az élet.

Az Isten jelenléte tehát követeli ezt a fajta figyelmet, az imádságot, s ez az aktus az, amellyel életünket Istenre, mint szegetlköre építhetjük, s ami megtermékenyíti az emberi törekvést a jóra, az emberi akaratot. Így, az ember számára Isten akarata, miután egész lényével és természetével Istenre építve, Istenbe gyökerezve él, az ő akarata is lesz, a jó megélése, a szeretet

nem megfeszített akarat, összeszorított fogak eredménye lesz, hanem az Istennek való átadottságból fakadóan természetyszerűleg és őszintén árad az emberből.

Ez az állapot természetesen kicsit idealizált, azonban a legteljesebb módon reális. Az évszázadok során szerzetesek ezrei, remeték százai áldozták életüket, hogy a valóságot a lehető legteljesebben megéljék, Istenben éljenek. Nekünk sincs más feladatunk.

Imádságról gondolkodni és beszélni olyan, mint egy ételnek az ízét leírni, anélkül, hogy megízlelnénk azt. Ne hagyjuk tehát sokáig érintetlenül az eledelt, s Isten jelenlétére figyelve, a valóság minél teljesebb megélése által helyezük életünket a Szegletkőre. Ámen

Marincsák Miklós
II.évf. papnövendék

IFJÚSÁGI ROVAT

Út a Csúcsra

Az irotai templomban

„Az életednek van egy titkos csúcsa
Köröskörül őserdő, őszobót -
Keresztül-kasul vágató csapások,
A sok hamistól nem látni a jót,
Isten előre ment, a csúcson vár be -
Csak az a kérdés, hogy odatalálsz-e?”

(Reményik Sándor Tündérfok részlet)

Augusztus 27-re Marincsák László atya az ifjúsági hittanosok számára biciklitúrát szervezett Irotára. A kis csapatban sok színes egyéniség mutatkozott meg. Ennek köszönhetően egyetlen unalmas perc sem merülhetett fel, mindig akadt valaki, aki humoros megjegyzésével még inkább jó kedvre derítette a többieket.

Úgy vélem senki nem gondolt bele, hogy mire vállalkozott! Bevallom számtalanszor felmerült bennem az a gondolat, hogy – Köszönöm nekem ennyi elég volt!- de amikor a többiekre néztem, akik már előttem jártak, arra jutottam, ha ők megtudták csinálni, akkor én is. Igaz, hogy az út sokszor elég

meredeknek bizonyult, amin feltekerni számomra lehetetlennek tűnt, ezért inkább ahelyett, hogy azon agyálnék - Mikor érünk már oda? -, leszálltam és sorstársaimmal együtt toltam a biciklit. Ezt egyáltalán nem bántam meg, egyrészt mert így fele annyira sem fáradtam el, másrészt élvezhettem a természetet.

Amikor megérkeztünk, Marika néni finom ebéddel várt bennünket. De mi jó keresztényekhez méltó módon ahelyett, hogy neki estünk volna, felmentünk a templomba, ahol imaórát végeztünk és László atya pár percben megosztotta velünk gondolatait.

Ebéd után azt remélve, hogy végre lazíthatunk, egy nem várt ötlettel szembesültünk. „Na fiatalság! Akkor focizzunk egyet!”, Szerencsére sikerült kicsit húzni az időt, hogy legalább szusszanjunk egyet. Ezalatt az idő alatt sem lógattuk a lábunkat, olyan játékokat játszottunk, amelyek nem igényeltek túl nagy mozgást, sőt kicsit le is hűthettük magunkat.

A rögtönzött futballmeccs után egy sokak számára kedves ismerős Juhász Géza atya tartott nekünk egy kis elmélkedést, melyben arra próbált rávezetni bennünket, hogy mi milyen módokon kérhetünk segítséget Istentől illetve, hogyan beszélhetünk vele, valamint, hogy Ő milyen formában adhat válaszokat.

Lassan eljött az ideje, hogy haza induljunk, de dilemmába kerültünk azzal kapcsolatban, hogy merre is vegyük az irányt. Ugyanis nem mindenkinek volt kedve, ereje ahhoz, hogy ugyanazt az utat tegyük meg ismét, amelyen jöttünk. Így szavazással döntöttünk arról, hogy a hazafelé vezető utunkat Abod felé tegyük meg. Nem telt el sok idő, amikor kissé elbizonytalanodtunk döntésünkben! Ugyanis szinte azonnal egy hatalmas domb előtt találtuk magunkat. Ám hamarosan megkönnyebbültünk! Ettől kezdve mondhatni sima utunk volt.

Igaz, hogy a csapat együtt indult haza, de ez nem azt jelenti, hogy egyszerre is értünk Edelénybe.

Biztos vagyok benne, hogy minden résztvevő jól érezte magát és szívesen részt vennének több hasonló programon is, mivel ezen a napon olyan élményekkel gazdagodtunk, melyeket nem felejtünk és mindig jó érzés tölt el bennünket, ha visszagondolunk rá.

Barva Brigitta

Attól függ...

Egy kosárlabda az én kezemben kb. 19 dollárt ér.

Egy kosárlabda Michael Jordan kezében Kb. 19 milliót.

Attól függ, kinek a kezében van.

Egy teniszütő az én kezemben nem ér semmit.

Ha a teniszütőt Gabriella Sabatini fogja, Akkor megnyeri a világkupát.

Attól függ, kinek a kezében van.

Egy bot az én kezemben arra jó,

hogy elkergessem a kutyákat.

Egy bot Mózes kezében kettéválasztja a hatalmas tengert.

Attól függ, kinek a kezében van.

Egy parittyá az én kezemben: gyermekjáték,

Egy parittyá az ifjú Dávid kezében

Hatalmas fegyver.

Attól függ, kinek a kezében van.

Két hal és öt kenyér az én kezemben egy halas szendvics, a tizóráim.

Két hal és öt kenyér Jézus kezében: jóllakot ezreket.

Attól függ, kinek a kezében van.

Szögekkel a kezemben elkészíthetek egy madáretetőt.

A szögek Jézus kezében,

megváltást hoznak az egész világnak.

Attól függ, kinek a kezében van.

Tedd le törődöttségeidet, félelmeidet, aggodalmaidat,

reményeidet, álmaidat, családodat és kapcsolataidat

az Isten kezébe, hiszen tudod:

Attól függ, kinek a kezében van.

Nemzetközi ministráns világtalálkozó Róma 2010

Görögkatolikus egyházunk jóvoltából nagy élményben lehetett részünk augusztus 1-7-ig, mivel Rómába, az örök városba zarándokoltunk. Szép élményekkel, bőséges ismeretekkel és gazdag lelki adományokkal tértünk haza. Magyarország keleti részéből 4 busz indult, mintegy 170 ministráns fiú részvételével.

A magyarok színe a narancssárga volt

Természetesen nem csak Magyarországból, hanem egész Európából jöttek ministránsok, akikkel együtt több százezren voltunk, de ennek köszönhető, hogy betekintést nyertünk Rómába és a Vatikánba.

Ezúton is szeretnénk megköszönni a ránk vigyázó atyák gondoskodását lelkesedését, fáradhatatlanságát.

Lelkiekben gazdagodva és új barátságokkal tértünk haza.

Szent Péter tér és a fiatalok

Mészáros Gergely
Molnár Áron István

GYERMEK ROVAT

Igazi szeretet

Erik szívesen magával vitte Bobit, a kutyáját, hogy a patak mentén felfedező utat tegyenek a tanyájukon. Egyszer, amikor a legelőn jártak, Erik meglátott egy tehenet biztos távolban. De ahogy megálltak, hogy bizonyos nyomokat szemügyre vegyenek, dühödt tehénbögést hallottak, és valami nagy robajjal áttört a bozótban. Földbe gyökerezett Erik lába, amikor a fekete tehen rá akart rohanni.

De akkor Bobi – akit arra tanítottak, hogy tartsa távol magát a tehenektől – acsarkodva rávetette magát a tehenre. Az megrázta a fejét, és figyelme Bobi felé irányult, majd a következő pillanatban földhöz teremtette az ebet.

Erik felmászott egy fára abban a tudatban, hogy Bobi meg tudja védeni magát. Ám ahogy lenézett onnan, látta, hogy tévedett. „Istenem, kérlek vigyázz Bobira!”-könyörgött, amikor a felbőszült tehen újra nekitámadt a kutyájának.

Erik fentről figyelt, míg végül a tehen visszament a bozótba. A bozót takarásában észrevette a tehen újszülött borját. Leereszkedett a fáról, és odasietett a mozdulatlan Bobihoz. Összeszorult torokkal vette ölébe fel a kutyát, és minden erejét összeszedve a házukhoz vitte.

- Apa! Anya! – kiáltotta kétségbeesetten. – Segítsetek!

Szülei futva jöttek, és Erik arcáról peregtek a könnyek, miközben beszámolt a történetekről.

Apa Bobi mellkasához szorította a fülét.

- Még ver a szíve! – mondta. – Vigyük el az állatorvoshoz!

Erik a váróteremben ült, amíg az orvos hosszan vizsgálta, és ellátta Bobit.

- Fel fog épülni a kutyád – mondta, miután végzett-, de több bordája is eltört. A tüdeje átfúródott, és agyrázkódást kapott. Itt marad nálunk, míg megerősödik. Erik és édesapja szólanul hazahajtottak.

- Bobi a tehennek ment, hogy az ne bántson engem – mondta végül Erik.

Apa bólintott.

- Bobi önként nézett szembe a halállal azért, hogy te élhess. Tudod, mire emlékeztet ez engem? – kérdezte édesapja. – Jézus áldozatára. Ő úgy szeretett minket, hogy fájdalmat szenvedett testében, lelkében, szellemében. Az életét adta, hogy megmentsen bennünket a haláltól. Ezzel megmutatta nekünk, hogy milyen az igazi szeretet.

REJTVÉNY

É J J A K A B É Z
T U S P N O M I S
Á H I T É D Á T V
M N A L A T R E B
S O N Á J M E Á J
B A K A J Ö Á R S
J J K J U D Á S Ö
V E S S P Ö L Ü F

Keresd meg a tizenkét apostol nevét!
(Az összetartozó betűket egymás mellett
találod vízszintesen v. átlósan:
húzd át v. kösd össze őket.)
A megmaradó betűket írd ki!
Neked szól.

A helyes megfejtéseket névvel ellátva október 30-ig bedobhatjátok a
templom előcsarnokában található dobozba.

A helyes megfejtők között jutalmat sorsolunk ki!

A rovat szerkesztője Ráczné Kalapos Katalin

HÍREK

Városunk minden iskolájában és óvodájában indítunk hitoktatást. Ne hiányozz! Bővebb információ templomi hirdetésekben és a plakátokon.

Jó idő esetén szeptember 25-én /szombaton/ 14 órától egyházközségi napot tartunk a templomunk udvarán. Lesznek vetélkedők, sorversenyek gyerekeknek, népzenei ínyencségek, finom falatok. Jelentkezz a világi elnökönknel, s hozz magaddal evőeszközt és jókedvet!

Október 3-án zarándoklatot indítunk Máriapócsra az istenszülő oltalmának búcsújára. A Részvételi díj 2000 Ft. Indulás reggel 5 órakor a templomunktól. Még jelentkezhetsz a világi elnökönknel.

EDELÉNYI IKON

Kiadja az Edelényi Görögkatolikus Egyházközség
felelős kiadó: Marincsák László parókus
e-mail: gorkatedeleny@citromail.hu